

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent de Masnou 3a època núm. 312, setembre del 2013

11 Setembre
2013

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net · info@fiquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO**T/ 93.555.69.03****www.meslloc.com**

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Genís Oliveras

T A L L E R S M A S N O U

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata)

Tel. Fax 93 540 31 57 / genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït
Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

Ara també
multimarca

OPEL

RENAULT

SEAT

CITROËN

PEUGEOT

Volkswagen

AUDI

NISSAN

Pl. del mil·lenari, 3 L, 637 73 62 03, Teià
www.claudesol.net

**Ja podeu gaudir a Teià del Roch&Pop, Jass,
 Latin, Afro, Flamenc i noves tendències
 musicals de la mà de**

Escola
de Música
TMP
Escola Oficial de música Moderna del Marèsme

Apunta-t'hi

Oberta la
inscripció
per al curs
13 - 14

Motivació

Innovació

Creativitat

Vivència

Generalitat de Catalunya
 Departament
 d'Ensenyament

rockschool
 Escola Oficial de Música Moderna del Marèsme

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL · LABORAL**
 • **COMPTABLE · ASSEGURANCES**
 • **GESTIÓ IMMOBILIÀRIA**
 • **GESTIONS DE TRÀNSIT**

Sant Miquel, 21, A, baixos · 08320 El Masnou
 Tels. 93 540 40 53 · 39 95 · fax. 93 540 40 53

Es ven**Berlingo HDI****90 CV****70.000 Km****Matrícula FLS****629 77 33 31****Perfecte estat****TAXIS DEL
MASNOU****93 540 33 18***A qualsevol
hora*

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Via Catalana

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primerísim OFRENA FLORAL DE LA DIADA

Dimecres 11 de setembre del 2013, a les 12, Ofrena Floral a la plaça de l'11 de Setembre
La *Coral Xabec* hi participarà.

Tots els socis i simpatitzants de *Gent del Masnou* hi sou convidats.

Editorial

FENT VIA

Aquesta proper 11 de Setembre, la Diada Nacional de Catalunya pren un relleu especial davant la convocatòria de la *Via Catalana per a la Independència* promoguda per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), entitat cívica que, d'ençà de la multitudinària manifestació de l'11 de Setembre de l'any passat, ha pres les regnes i el lideratge de la reivindicació del poble català cap a la plena sobirania, amb la complicitat i col·laboració estreta de moltes associacions i entitats cíviques i culturals del país.

Cal dir que la proposta d'enguany –enllaçar de nord a sud tot el perímetre del principat– no és bufar i fer ampolles, perquè en el llarg recorregut a cobrir hi ha espais molt dispersos i d'escassa població en els quals les baules de la cadena podrien esllanguir-se, però confiem en la maduresa i fermesa del poble català, a bastament demostrada, i en la capacitat d'organització i mobilització de l'ANC, que, amb el suport de les moltes delegacions locals seves i d'altres entitats i agrupacions adherides, faran que sigui un èxit rotund.

Ja ho vam dir amb motiu de la manifestació de l'11 de Setembre de 2012 i ho repetirem ara, que el gran mèrit i valor d'aquesta mobilització popular rau a haver aconseguit desvetllar i involucrar la població civil a l'entorn d'un objectiu clar, des de la mateixa societat civil, sense la paternitat de cap partit polític en especial, tot i que a posteriori alguns s'hi hagin arrengrerat amb més o menys mesura o convenciment, empesos per les evidències i la força imparabile de la ciutadania.

És evident que, de l'èxit d'aquestes convocatòries multitudinàries cíviques i pacífiques, en dependrà que el nostre govern i parlament no defalleixin i prenguin les mesures polítiques necessàries per canalitzar el procés que ens ha de conduir, inevitablement, a la consulta del poble català, emparats en el *Dret a Decidir*, dret inalienable que un règim democràtic no hauria de tenir cap reticència a autoritzar

Del resultat d'aquesta consulta, quan arribi, en dependrà el futur del nostre estimat país.

Ara toca ser conseqüents i no quedar-nos a casa esperant veure-les a venir. Participem de la *Via catalana* allà on puguem, fem-la reixir al pas de les nostre poblacions i en els descampats, cadascú allà on les seves possibilitats li ho permetin. Que la *Via* sigui festiva i reivindicativa, pacífica i democràtica, de dalt a baix.

Bona Diada a tothom!

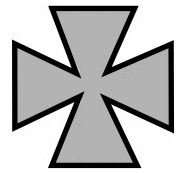
El President

OFRENA FLORAL DE L'11 DE SETEMBRE

Amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya, una representació de la Junta Directiva i ia nostra *Coral Xabec* participarem en l'acte de l'ofrena floral a la plaça de l'11 de Setembre del Masnou organitzat per l'Ajuntament de la vila. Convidem tots els socis i simpatitzants a acompanyar-nos-hi.

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
ARREVEURE MN FELIP President de gent del Masnou	6
100 ANYS DEL COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	6
ELS SERRALLERS DE LES VACANCES per Joan Camps	9
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany	10
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	11
LA PUNTA DE LA LLENGUA Esteve Pujol	11
JMJ RIO 2013 Joan Maresma Duran	12
DEL "100" A CAN FELIP Joan Muray	14
CRÒNIQUES Joan Muray	16
UN DINOSAURE VOLADOR Josep Condeminas	17
ELS DILLUNAIRES SANT MAURICI Marià Aran	18
DITES I PERSONATGES POPULARS Albert Vidal	20
TEATRE Esteve Pujol	21
INFORADIO Grup Alta Mike	21
GENT DEL MASNOU INFORMA	22
ARRAN DE SÒL Pledubuit	23
LA CUINA DE L'ANTONIA El Cullerot	23
SÍMBOLS DE CATALUNYA	24

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Setembre 2013

1	diumenge	Riera
2	dilluns	Viayna C
3	dimarts	Dominguez
4	dimecres	Aymar
5	dijous	Ocata
6	divendres	Riera
7	dissabte	Fàbregas
8	diumenge	Fàbregas
9	dilluns	Dominguez
10	dimarts	Aymar
11	dimecres	Aymar
12	dijous	Riera
13	divendres	Fàbregas
14	dissabte	Viayna C
15	diumenge	Viayna C
16	dilluns	Fàbregas
17	dimarts	Ocata
18	dimecres	Riera
19	dijous	Aymar
20	divendres	Viayna C
21	dissabte	Dominguez
22	diumenge	Dominguez
23	dilluns	Ocata
24	dimarts	Riera
25	dimecres	Fàbregas
26	dijous	Viayna C
27	divendres	Dominguez
28	dissabte	Aymar

29	diumenge	Aymar
30	dilluns	Riera

Octubre 13

1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Viayna C
3	dijous	Dominguez
4	divendres	Aymar
5	dissabte	Ocata
6	diumenge	Ocata
7	dilluns	Fàbregas
8	dimarts	Riera
9	dimecres	Dominguez
10	dijous	Aymar
11	divendres	Viayna C
12	dissabte	Viayna C
13	diumenge	Viayna C
14	dilluns	Ocata
15	dimarts	Dominguez
16	dimecres	Aymar
17	dijous	Viayna C
18	divendres	Riera
19	dissabte	Fàbregas

DIADA

M. de Déu del Pilar

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	JFKennedy, 5	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9.30 del matí a 9.30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r o c f a n t à s t i c a b o ú s f i A o b e r t a cord amb

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mandrà correspondència amb els seus autors.

L'ESCOLA DE TOTS

Comença un nou curs a l'*Escola de Música Municipal del Masnou* i ho fa amb unes perspectives fantàstiques, tant pel volum d'alumnat com per la implicació de professorat i famílies i, ara sí, pel convenciment que mostren les autoritats municipals.

Sembla mentida com han canviat les coses en poc més d'un any: de l'anunci de tancament a finals del curs 2011-2012 a la incorporació de les activitats de l'escola en la rutina cultural del Masnou. Els alumnes han participat en concerts de Sant Jordi, de la Festa Major; han aparegut reiteradament al Masnou Viu i, en conseqüència, els hem vist fotografiats en cartells per tota la vila.

A què es deu aquest canvi? Suposo que deu ser allò que en diuen voluntat política, que, sigui dit amb sinceritat, s'agraeix. Ara bé, és bo de recordar que aquesta escola va néixer impulsada per un equip de govern i que ara n'hi ha un altre que la consolida. Cal esperar que els propers equips hi continuïn creient perquè les institucions com EMMUM no són ni d'uns ni d'altres, són de tots els ciutadans. Sembla que després dels primers passos vacil·lants, ara ja ho tenim clar i simplement ens queda esperar que tots els nostres regidors construeixin el futur

de la nostra vila des d'aquesta perspectiva no partidista.

Bon curs a tots i a gaudir de la música.

Joan Marc Ramos Sabaté

MESQUITA AL MASNOU

Em dirigeixo a tota la gent del Masnou, que no sé si saben el que està passant fa temps. Sobre el mes de maig de 2011, el núm. 8 del carrer Santiago Rusiñol, que era i és un garatge, la seva mestressa el va llogar per convertir-lo en una mesquita. És un carrer com tants altres amb problemes d'aparcament entre altres.

Quan m'ho van dir, no m'ho podia creure; suposo que deuria pensar que no era el lloc més adequat per a una mesquita o qualsevol altre tipus de culte quan això representa un flux important de gent i cinc vegades al dia. El més indicat seria en un lloc més als afores, no en ple centre urbà i en un carrer on l'ample de la vorera es solament d'un metre i en un local que no es gran per acollir tanta gent, principalment el divendres.

Solament dic que aquest carrer no és el més indicat per a aquest culte ni cap d'altre. A més, ara també serveix per fer classes a diferents edats, per ensenyar-los l'Alcorà. Una altra activitat per a la qual no tenen autorització administrativa.

Quan vam saber que realment era veritat, ens vam posar en contacte amb l'Ajuntament, que resulta que no sabien res, ja que no havien demanat cap tipus d'activitat. Només certa regidora els va buscar aquest local traient-los d'un altre lloc que havien d'enderrocar forçosament.

El regidor de cultura ens va reunir pel mes de juny o juliol de l'any 2011 a l'Esplai d'Avis d'Ocata per dir-nos que tranquils, que aquest culte no se celebraria aquí, però resulta que s'hi està fent i els llogaters entren i surten sense cap problema. Arriba el 24 de maig de l'any 2012, i un regidor conegut em va dir que l'endemà, divendres, els llogaters vindrien a resar encara que no en tinguessin permís i que el local fos un garatge. El dia següent, dos regidors, policia i el veïnat estàvem pendents del que passaria, però res; els regidors van parlar amb l'iman o el cap d'ells i van entrar tranquil·lament a resar i no va passar res.

Els dos regidors em van informar a mi i a diversos veïns que vindrien i precintarien el local; i la veritat és que ens ho vam creure, però el local segueix amb les mateixes activitats i continua

sense que sigui precintat.

Hem tingut quantitat de reunions i sempre ens deien que sí, que vindrien i el precintarien. Des del 25 de maig de 2012, portem catorze mesos amb promeses i no es compleixen.

L'Ajuntament els va buscar un lloc fora del casc urbà, d'acord amb el Departament d'Urbanisme de la Generalitat de Catalunya, per poder tenir el permís corresponent; es va aconseguir i, quan per fi ens van dir que tranquils que ja tenien un altre local més adequat, passaven els dies i no marxaven. Ens vam preguntar per què i els regidors ens van dir que ho trobaven massa lluny i no ho volien. (Sense comentaris)

Ens van dir que cada vegada que vinguessin a resar, truquessin a la policia perquè redactessin un comunicat que entregarien a l'Ajuntament. Per les vegades que hi hem trucat, en deuen tenir una muntanya.

Estem farts de reunions i promeses que no es compleixen.

Gràcies per llegir aquest escrit, esperem que ens compregueu, ja que les lleis han de ser per a tots iguals.

Rosa Mercè Flo i Brugués

LA Coral Xabec DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos).

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

A reveure, mossèn Felip

Ara fa vuit anys (pel setembre de 2005) que mossèn Felip-Juli Rodríguez Piñel va aterrar a la nostra vila provinent de la parròquia de Sant Isidre, de l'Hospitalet de Llobregat, amb l'encomiable i engrescadora tasca de dirigir la comunitat parroquial del Masnou com a nou rector. Com és habitual en aquests casos en què es produeix el relleu d'un pastor, s'obriren esperances i també interrogants davant la nova personalitat del qui havia de menar el ramat de creients aplegats en els diferents centres de culte del Masnou, les parròquies de Sant Pere i el Pilar, Maricel i Santa Maria d'Ocata, amb peculiaritats i especificacions ben diverses, tot i compartir el mateix ideari.

Al llarg d'aquests vuit anys, que han passat volant, mossèn Felip ha posat de manifest la seva capacitat per acompanyar i dirigir aquesta comunitat de creients masnovins tan heterogènia, liderant amb eficàcia i dedicació les funcions pròpies del seu ministeri sacerdotal i dels diferents serveis parroquials, entre els quals cal destacar la prioritat posada de manifest en el servei humanitari de Càritas, facilitant ajut a qualsevol persona o família que ho requerís, just en una època en què la situació de crisi econòmica de tots coneguda li ha atorgat un protagonisme especial.

Inesperadament, durant la seva estada masnovina mossèn Felip ha hagut d'afrontar unes obres tan importants com no previstes de reconstrucció de la teulada del temple parro-

quial, el qual amenaçava ruïna. Amb la seva empenta i decisió, malgrat que els temps no estaven per afrontar una despesa tan important, ha aconseguit les col·laboracions necessàries per deixar l'aixopluc del temple consolidat per a futures generacions.

Mossèn Felip ha estat una persona d'entesa amb els diferents estaments de la vila obrint les portes a diferents col·laboracions ciutadanes, sempre amb un tracte afable i senzill. En aquest sentit hem d'agrair-li especialment la gran predisposició i estima que sempre ha tingut envers la nostra Coral Xabec, facilitant en tot moment el temple parroquial per realitzar els assaigs i concerts de Festa Major, Nadal i d'altres, fent-nos-hi sentir com a casa nostra. En aquests moments de l'adéu o a reveure, li desitgem, a mossèn Felip, llarga vida al servei del poble de Déu i de les persones, tant en el nou destí de la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina, de Barcelona, com allà on la seva crida el porti. Moltes gràcies per tot, amic Felip!

Joan Casals

President de *Gent del Masnou*

El col·legi de la Sagrada Família del Masnou fa 100 anys. 1914-2014

Comunitat Educativa – Col·legi Sagrada Família

El 25 de febrer el Col·legi Sagrada Família farà 100 anys. 100 anys d'història. Fàcil de dir. Díficil d'imaginar. No havia esclatat encara la Primera Guerra Mundial. Faltaven més de 20 anys per a la Guerra Civil espanyola. N'haurien de passar encara 40 més perquè arribés la tan esperada democràcia. I el nostre col·legi anava fent, en cada moment, la seva tasca, la que tocava, la que es podia.

Primer, només religioses educaven nenes, més endavant s'hi incorporaren també laics i nens.

I així, durant 100 anys hem anat –entre tots i som molts!– escrivint una història d'educació, aquí, al Masnou. Una edu-

cació basada sempre en el tracte senzill i acollidor, com el volia Anna Maria Janer; amb vocació de servir el país i les persones; amb decisió i voluntat de participar activament en la construcció d'un món més just i solidari i amb la mirada agosarada cap al futur, perquè tenim energia i disposició per superar els reptes que se'ns plantegin.

Seguim educant i amb 100 anys a l'esquena, serem més vells, però més savis; més antics, però més experts. Eduquem dels tres anys fins als setze col·laborant amb les famílies en la formació integral dels nostres infants i joves.

Iniciem ara una segona centúria, en un

món ben diferent del llunyà 1914 i segurament més diferent encara de l'equidistant 2114, amb l'orgull de formar part d'una institució centenària –Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell– en una vila més que centenària –el Masnou– amb la certesa absoluta que la nostra proposta educativa segueix tenint la mateixa validesa de sempre.

Per tant us convidem a tots, alumnes i famílies, antics alumnes, amics, coneguts, col·laboradors i ciutadania sencera a participar en els actes que anirem realitzant al llarg del curs amb motiu de la celebració del centenari.

Per molts anys, SAFA Masnou!

Festes de la verema Alella 2013 6, 7 i 8 de setembre Veniu a la festa!

Caves
Brut Nature Reserva
Brut Nature
Brut

Rouira

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo" ·
"Sauvinyong blanc"
Negre
Coupage
Tres ceps reserva
Merlot reserva

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI

www.materialshoms.cat

Homs
materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. Dissabte matí obert fins a les 12.

Exposició de material de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella (sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

LLAR D'INFANTS

El Petit Vailet

A partir d'ara el vostre fill pot aprendre música a la nostra escola

OBERTA LA MATRÍCULA PER AL CURS

2013-2014

A partir de 4 mesos

Ens complau dirigir-nos a vosaltres per informar-vos que posem la nostra escola infantil a la vostra disposició i perquè us volem fer saber que el nostre desig és ajudar a cuidar i educar els vostres fills.

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.vailets.com • 93 555 57 11

L'aula de música "Clau de sol" ja és al Masnou.

A l'escola
Petit Vailet

Info. 637 73 62 03

PORTES I AUTOMATISMES

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissores
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

P. Buvisa. C/ Indústria 14 • 93 555 93 88 • Teià

www.automatismesenric.com

ELS SERRELLS DE LES VACANCES

Joan Camps i Ortiz

L'estiu ha significat un parèntesi difícil de pair si fem memòria dels morders que teníem acumulats; és com si la calor hagués aletargat els ànims i fet callar les veus. L'escàndol Bárcenas ha fet fressa, però el pa que si dóna sembla de la mateixa fornada del cas Naseiro, que en el 1990, governant Aznar, va ser hàbilment desactivat i arxivat pel Tribunal Suprem donades algunes de les genials i oportunes irregularitats en la instrucció del sumari. El gran mèrit dels partits polítics sota sospita de corrupció és que dominen tots els subterfugis haguts i per haver: tots coincideixen a omplir d'or les butxaques dels seus administradors de palla a qui, sent els millors pagats de la banda, no ha de fer fàstics carregar amb el mort, ja que, quan van maldades, el càrrec comporta el sacrifici de ser el cap de turc, l'ase dels cops o la víctima propiciatòria, fins i tot amb risc d'anar a parar amb tots els ossos i la carnadura de cartró-pedra vestida de Giorgio Armani a la garjola. Heu llegit els essa-ema-esses que diuen que Rajoy escrivia a Bárcenas i a Rosalía Iglesias, la seva dona? Fixeu-vos quanta estimació destil·laven: *Luis, nada es fácil, pero hacemos lo que podemos. Ánimo.*

Rosa, gracias, eres un encanto. Yo estaré ahí siempre, al final la vida es resistir y que alguien te ayude, tampoco hacen falta muchos. Un beso, y otra vez gracias.

Luis. Lo entiendo. Sé fuerte. Mañana te llamaré. Un abrazo.

Un breviarí epistolar, que fa recordar l'amor platònic que hi ha entre el cul i la merda. Devem estar molt adobats els catalans per no vomitar a cada bafarada que ens arriba de la Carrera de San Jerònimo, de la plaça de la Marina Espanyola, del carrer Doménico Scarlattí, dels palaus de la Zarzuela i la Moncloa, del carrer de Génova i del carrer Ferraz. Ens hauríem de preguntar quins límits té la nostra paciència: quantes manifestacions ens calen?, quants Onzes de Setembre ens queden de masoquis-

me conformista?, què haurem de fer després de la cadena catalana, eufemísticament reanomenada via catalana? Si confonem l'estètica amb la rotunditat que cal donar a l'acció, acabem donant ressò a les propostes emmetzinades dels Duranlleides i els Navarros.

Egipte ens està donant un exemple de com es pot corrompre la democràcia quan els poders fàctics: exèrcit, religió i sectarisme polític es barallen per assolir la governabilitat sense renunciar als seus drets adquirits: l'acumulació de prebendes espoliades i acaparades mentre ha durat l'hegemonia i l'oportunisme de fer bullir el brou de cultiu dels seus respectius totalitarismes. Ja sé que les comparacions són odioses, però cal mantenir-nos en *stand by*, no sigui que acabem creient-nos que l'Espanya Constitucional és una democràcia.

Pels propis principis antidemocràtics dels seus reglaments, credos i estatus, ni exèrcit ni religió ni sectes fàctiques no haurien de tenir vot ni veu davant la societat civil, que estima el valor suprem de la pau i el laïcisme com el bé natural que respecta la diversitat de pensament del proïsme; neutralitat que permet a cadascú resoldre el misteri de l'existència amb la racionalitat o irracionalitat que íntimament li convingui o vulgui entendre: sigui la reencarnació, la resurrecció o el tot i el res dels nous profetes de la

tele (bruixes, endeviners, *curanderos*, ovnicreients i tota mena de pocasoltes enmig dels quals podríem encabir-hi els gurus que s'aprofiten de la política), tots competint amb franquícies que es menystenen les unes a les altres quan no d'impies, de corruptes, d'insolidàries, de perverses o mani-queistes. Les que s'atorguen la legitimitat de ser hereves directes de Déu o de Mahoma volen mantenir la vigència de les pedres de molí de les comunions que tants morts han deixat en nom de Déu i que, en bona part, el progrés científic i el sentit comú han desacreditat sobradament.

Egipte és l'evidència que la instrumentació de la democràcia pot justificar que un grup sectari com els *Germans Musulmans*, que no respecten els Drets Humans, pugui accedir al poder; i aquesta mateixa irracionalitat és una bona excusa perquè l'exèrcit s'erigeixi en àrbitre arrogant-se el dret indiscriminat de fer un sang i fetge per salvar la pàtria. Potser la comparació és exagerada; nosaltres estem sota el parai-gua d'Europa, però siguem cauts, avui Brussel·les ha decidit arbitrar en el conflicte d'Egipte, també en el conflicte de Gibraltar. Estiguem alerta que aquesta gent està avesada a vendre's, si no a Déu, a sa mare, al millor postor.

He rellegit la carta, avui encara incontestada, de Mas a Rajoy, em sembla impecable; potser el mes que ve podrem dir-ne alguna cosa.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

UN ENCONTRE SORPRENENT

El matí era rúfol; cada any per la Setmana Santa, caigués primerenca o tardana, per la gran festa de Pasqua passava el mateix. Temps canviant, insegur; però, a causa del dejuni i l'abstinença que llavors s'observava, la pesquera de les sèpies estava sempre un xic sobrevalorada.

Qui vulgui peix que es mulli el cul. Però valia la pena d'exposar-s'hi, tot i les dolentes previsions meteorològiques, i no quedar en terra sense sortir a la mar. Així vam intentar-ho i la calada, pel mal temps, va resultar fallida. La remoguda del fons fa que les sèpies es colguin a la sorra o en el fang i que la brossa aparegui com per art de màgia, que és el que vam agafar i que jo estava netejant. Dret al costat del llagut amb els remes fent una espècie de forca, els guions clavats a la sorra separats una braça i a un metre d'alçada, lligat el mànec del salabret tot fent que la xarxa pogués lliscar per damunt a fi de facilitar-ne la neteja. Amb la boina calada fins a tocar les orelles i el coll de l'americana alçat per assuaular aquell ventet fred i empipador estava fent la tasca.

Un xicot conegut meu se'm va acostar, portava a la mà un llibre i una petita

lupa. O hi veia poc o filava molt fi, ve't a saber! El nouvingut va saludar amb un *bon dia*, al qual vaig correspondre amb un *Déu vos guardi*.

Lavors em fità de dalt a baix i pronuncià un lacònic: *Que Déu vos guardi a vós, que Jo ja em guardo sol*.

Vaig quedar atònit, tan sorprès que no vaig saber què contestar al seu insòlit comentari tan enutjós i desuet. Admirat que pugui haver-hi persones tan segures de si mateixes que s'atreveixen a negar tot ajut provinent, diguem-ne, d'una divina providència.

Fent cas omís a les regles gramaticals, aquest jo hauria d'estar escrit amb una jota majúscula, oi?

LA FILOSOFIA DELS MARTÍNEZ

Bon amic del pare i també meu, el senyor Martínez, sempre que l'ocasió es feia propícia, m'explicava coses i casos ocorreguts, anècdotes que, posades en boca de l'interlocutor, persona culta, educada i de fines maneres, esdevenien un plaer. Si la conversa començava a l'inici d'un viatge dalt del tren, arribaves a destí en un tres i no res.

Ja som a Barcelona. Avui el tren ha anat més de pressa que altres vegades!

En una ocasió m'explicava: *Miri, Carles, tot sovint la meva esposa es queixa de les noies que de tant en tant, tres cops per setmana, l'ajuden en la neteja domèstica. M'ha dit... m'ha fet això, m'ha trencat allò, no rentat o eixugat allò altre, sempre se'm queixa!*

Jo l'escolto de forma pacient i, a fi de consolar-la i convèncer-la que la cosa és pràcticament insalvable, incorregible i difícilment millorable, li dic: *¡Mira, estas chicas sirven porque no sirven, porque si servirían, ya no servirían!*

Quina manera tan subtil de consolar l'esposa amb aquesta rebuscada frase. Per treure's el barret!

P.E. Personalment i malgrat l'elegància de l'esmentada frase, haig de matisar que he conegut moltes noies de servei capaces, eficients, treballadores i honrades, que mereixen tot el meu agraïment i simpatia.

Novetats en els contractes de lloguer i noves obligacions dels propietaris.

Grup8 Assessors

Des del passat 1 de juny, si volem vendre o llogar un pis, tant si és nou com de segona mà, haurem de tenir el certificat d'eficiència energètica. Qualsevol propietari que vulgui vendre o llogar un habitatge haurà de tenir aquest certificat. Una opció perquè sigui més econòmic és demanar-lo per a tot l'edifici en cas de comunitats de veïns en lloc de demanar-lo pis per pis. Només no estan obligats a tenir aquest certificat aquells pisos que s'ocupen menys de quatre

mesos a l'any, com els apartaments turístics.

Pel que fa als contractes de lloguer, s'ha publicat el 5 de juny una nova llei que els regula. A partir d'ara, si teniu un habitatge en propietat i el voleu llogar o si viviu en un pis de lloguer, heu de saber que:

- La durada mínima dels contractes passa de cinc a tres anys. La durada de cada pròrroga passa de tres a un any.
- El propietari podrà recuperar el pis si el necessita per a ell o per a un familiar

directe i el llogater tindrà dos mesos per deixar el pis.

– El llogater podrà a partir d'ara renunciar al contracte de lloguer si ja han passat sis mesos des de l'inici del contracte, i només caldrà que avisi amb un mes d'antelació.

– Amb un únic rebut de lloguer impagat, ja es pot desnonar el llogater. Un cop se li requereixi el pagament, té deu dies per pagar; si no ho fa en deu dies més haurà de deixar el pis.

– Es crea un Registre de Morosos. Els propietaris podran consultar si el futur llogater està en aquest registre.

Es recomana inscriure els contractes al Registre de la Propietat per garantir els drets del llogater en cas de venda del pis.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Oficis per a tots els gustos

En Lluís Payrató (Barcelona, 1960) és autor de nombrosos estudis de lingüística, ja que és professor de filologia a la Universitat de Barcelona, i de tres llibres de poesia: *Llibre dels racons* (2009), *Lletres poètiques* (2011) i *Llibre dels oficis* (1).

Avui us volem recomanar el darrer, que té, tot sigui dit, moltes de les característiques de l'anterior, *Lletres poètiques*; perquè, des del punt de vista estilístic, en Lluís Payrató, que signa l'obra poètica amb el pseudònim de Tomàs Lluc, manté la majoria de trets de l'obra anterior: la poesia com a joc o divertiment, la varietat mètrica (tot i que hi predominen els versos heptasil·labs) i estròfica (tirallongues, quartetes, sextetes...), la intertextualitat (hi trobem paròdies / homenajes a Ausiàs March, Joan Maragall, José Espronceda...), etc.

Voldria completar algunes de les afirmacions anteriors amb exemples o concrecions. Així, en parlar de la poesia com a joc, ens crida l'atenció sobretot el joc lingüístic, que no ens fa estrany venint d'un

professor de lingüística és clar: frases fetes, locucions, jocs de paraules amb parònims i polisèmies... El cas més extrem, diria jo, és el poema "Model bimodel" en què ens parla d'una model d'aquelles de desfilades, però alhora d'aquells verbs (com ara *presumir*) que poden conjugar-se de forma pura i incoativa alhora: tota una demostració de mestria, poètica i lingüística. En parlar del predomini dels versos de set síl·labes, els hem de relacionar amb el to marcadament popular que l'autor ha volgut donar al conjunt dels 44 poemes que formen el volum. Un to popular que reforcen l'humor, la llengua que hi utilitza i especialment la tria que ha fet de la pronúncia a l'hora de mesurar les síl·labes, ja que s'allunya de la normativa per acostar-se més a la pronunciació popular actual: així hi trobem "però", que sempre hem de llegir "pro", "veritat", que hem de llegir "vritat" i sobretot la diftongació dels hiats -ia, -ie,-io, que sempre fa diftong, menys en un cas en què la paraula *riota* la fa de tres síl·labes (p. 47).

Deixo els aspectes més formals i estilístics, perquè m'adono que encara no us he dit res del contingut ni de les

il·lustracions. El títol ja és prou significatiu: "Llibre dels oficis" i l'acaba de rematar el subtítol: "44 retrat 44 (per anar pensant què farem quan serem grans)". Doncs, sí, el llibre és això: gairebé una cinquantena de retrats, plens d'humor i d'ironia (els dos últims ho acaben de rematar), dels oficis més variats, des de tradicionals (que no vol pas dir que el tractament que els dóna ho sigui!) com el de bibliotecària o pastor, passant per alguns de tan actuals com els de tastador de vins o informàtic, sense oblidar-ne algun que gairebé podríem qualificar d'extrafolari, com pot ser el de netejador de clavegueres o el d'enterramorts, el protagonista del qual es plany d'haver estat substituït pels "serveis de pompes fúnebres" (p. 53). No em queda espai per parlar de les il·lustracions de la Cristina Losantos: només us diré que no us les perdeu, que us hi entretingueu mirant-ne els detalls i la relació amb els textos. Són una joia, una meravella, tot i només jugar amb tres colors: el blanc, el negre i el taronja.

(1) Tomàs Lluc. *Llibre dels oficis*. Editorial Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona, 2013. Il·lustracions de Cristina Losantos. 62 pàgines.

La punta de la llengua (46)

Esteve Pujol i Pons

Si un especialista s'equivoca em sap més greu que no pas quan s'equivoca algú que no ho és.

Em sap molt de greu quan un cuiner diu *bulleixo, bulleixes, bulleix...* en lloc de **bullo, bulls, bull...**

Em sap molt de greu quan un cambrer diu *provar el menjar* en lloc de **tastar el menjar**.

Em sap molt de greu quan un fuster diu *tornillo, destomillador* en lloc de **cargol** o **vis** i **tornavís**.

Em sap molt de greu quan un manyà diu *rematxar, rematxe* en lloc de **reblar, rebló**.

Em sap molt de greu quan un ebenista diu *bissagra* en lloc de **frontissa**.

Em sap molt de greu quan un empleat de banca o caixa o un gestor diuen *la compte* en lloc de **del compte**.

Em sap molt de greu quan un sastre diu *provar un vestit al provador* en lloc de **emprovar un vestit a l'emprovisor**.

Em sap molt de greu quan un tècnic de comunicacions diu *la senyal* en lloc de **del senyal**.

Em sap molt de greu quan un electricista diu *la corrent elèctrica* en lloc de **del corrent elèctric**

Em sap molt de greu quan un ginecòleg diu *concebir, concebeix...* en lloc de **concebre, concep...**

Em sap molt de greu quan un enterramorts diu *la gent es mora* en lloc de **la gent es mor**.

Em sap molt de greu quan un metge o una infermera diuen *enfermetat* en lloc de **malaltia**.

Em sap molt de greu quan un traumatòleg diu *cadera* en lloc de dir **maluc**.

Em sap molt de greu quan un historiador diu *la costum* en lloc de **del costum**.

Em sap molt de greu quan un advocat diu *còdic* en lloc de **codi**.

Em sap molt de greu quan un psicòleg diu *agobiar, agòbio* en lloc de **angoixar, angoixa**.

Em sap molt de greu quan un ortopedista diu *mulettes* en lloc de **crosses**.

... ..

Al proper butlletí hi continuarem pensant.

JMJ Rio 2013

Joan Maresma Duran

Més enllà dels miracles ja anunciats –fer que els brasilers s'encamoren d'un argentí i, encara més, un argentí humil; algú en coneix un altre?– el *Papa Francesc* va promoure un espectacle que ni les més famoses festes paganes –ni el cap d'any ni el futbol ni el carnes-toltes (mig profà, mig religiós)– van igualar en fervor ni en alegria natural sense estímul etílic.

Portar gairebé tres milions de fidels a la sorra mig mullada de *Copacabana* per seguir dilatades litúrgies sota un fred inusitat, que sembla que van tragar joves de Noruega, és un fet inèdit. Un miracle treure les persones de casa o d'on s'estaven allotjades per enfrontar-se a un trànsit caòtic del qual ni es va salvar el *summe pontifex* a la seva arribada, suportar una avaria del metro i la manca d'autobusos, entrar a cues interminables, llevar-se de matinada, aguantar estoicament la inesculpable organització en un esdeveniment previst de fa mesos... Només un prodigi.

Cert, no obstant, que tots vam haver de tenir santa paciència. Aquest viatge papal va demostrar que *Rio de Janeiro* va mostrar errors colossals de planejament i logística. La pitjor va ser la inundació del *Camp de Guaratiba*, el *campus fidei*, situat a uns 40 quilòmetres de *Copacabana*, barri que m'acull des de ja fa nou anys. La pluja previsible va omplir de fang un espai on hi havia tots els números que això passés. El trànsit va frustrar els visitants i va turmentar els habitants. Els governants van pensar que eren suficients tres dies de festa obligatòria i que tot aniria com la seda. Però la vida segueix i moltes activitats no van poder, ni voler, aturar-se. I molts ens vam sentir captius a casa, sense dret d'anar o tornar. Potser cadascun d'aquests joves va predicar el que no va funcionar a la *cidade maravilhosa*. Potser la sigla JMJ es referia a l'expressió "Jesús, Josep i Maria!"

"Sempre he sentit a dir que als carioques no els agrada ni el fred ni la pluja, però vosaltres demostreu una fe que és més forta que el fred i que la pluja" va

dir el *Vicari de Crist* a la terra. I penso que per modèstia, no hi va afegir que, tant com la fe, hi ha el seu carisma i la increïble capacitat de mobilitzar la massa i seduir-la amb paraules i gestos, i gràcia i humor.

També mencionar els pelegrins. Al mateix temps personatge i platea. Es temia que aquesta invasió de forasters de la *Jornada Mundial de la Joventut* tumultués la ciutat, i aquest pensament va fer que molts *carioques* la deixessin –el batlle va decretar festius els dies 25, 26 i 29 de juliol; a grans mals, grans remeis...–, però aquest jovent sorollós i vibrant, cantant i saltant pels carrers, en lloc de tumult va promoure un rebombori del bé.

No vaig seguir les *Jornades* anteriors. Però imagino que les novetats en el comportament del nou *Sant Pare* han influït en el que va ocórrer a *Rio* a finals de juliol.

Fins i tot Leonardo Boff, un dels principals pensadors de la *Teologia de l'Alliberament*, es fa la pregunta que a tots ens agradaria contestar de forma positiva: "Una nova primavera a l'Església?" Al santuari d'*Aparecida*, *Francesc* va demanar als joves que visquessin la vida amb alegria i que no perdessin el coratge per protestar davant les injustícies o la corrupció. I em sembla que el *pontifex* –el que fa ponts literalment– és una persona assenyada i el que diu crec que és molt prudent i raonable.

L'Església Catòlica, la primera i més

antiga organització globalitzada, ha de respondre a les ànsies del seu poble en aquest segle XXI. Em fa l'efecte que segueix presonera d'uns conceptes anacrònics sobre política social, drogues, moral sexual, avortament, homosexualitat, celibat, investigació amb cèl·lules tronco o fins i tot "amb la forma de poder absolutista dels Papes" com va dir Boff.

Independentment de qualsevol fe, el *Papa Francesc* predica un món més simple, més humà. Sense ostentació, sense pompa, sense l'hegemonia irracional de la riquesa que destrueix el planeta i la humanitat: "No deixeu que us robin l'esperança" va dir als participants de la *Jornada Mundial de la Joventut a Rio*.

A l'illa italiana de *Lampedusa*, el passat 11 de juliol, va fer unes declaracions que em van semblar el més interessant que he llegit al diari últimament: "Qui de nosaltres ha plorat per la mort d'aquests germans, per tots el qui viatjaven en *pateres*, per les joves mares que portaven els seus fills, per aquests homes que buscaven qualsevol cosa per mantenir les seves famílies... Som una societat que ha oblidat l'experiència de plorar... La il·lusió pel que és insignificant, pel que és provisor, ens du cap a la indiferència vers els altres, ens condueix cap a la globalització de la indiferència."

No és pas poc que un líder mundial de la seva importància pensi i parli d'aquesta manera.

NIT D'HAVANERES I ROM

21 DE SETEMBRE † 21:00 † PLAÇA OCATA
ULTRAMAR † PEIX FREGIT † BORINQUEN

DEL "100" a "CAN FELIP"

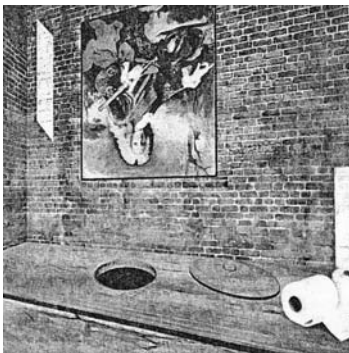
Joan Muray

Mare de Déu dels Consellers. Encàrrec fet pel Consell de Cent de Barcelona al 1443

Estem al setembre, mes en què s'escau la Diada Nacional, i, per tant, parlarem de fets relacionats amb la lluita que des de fa oficialment DOS-CENTS NORANTA-NOU anys sostenim amb el nostre ocupant *por el derecho de conquista de sus armas*. Tot i que els problemes amb els mateixos veïns vénen de molt més antic, des d'aquell llunyà 1412, quan entre uns, representa, prohoms catalans i els representants del clergat ens introduïren al nostre país i als que formaven la Confederació Catalano Aragonesa –Principat, País Valencià, Illes Balears i Aragó– una dinastia estrangera. Si repasseu la història veureu que ja des de fa SIS-CENTS anys mantenim una lluita constant, sempre hem hagut d'estar a la defensiva i sovint sense l'ajut dels qui, representa, ens han governat.

Al moment que vivim, delicat, però amb una visió majoritària del poble,

Una comuna amb el retrat del rei cap per avall

tant com mai no havíem assolit, d'on volem anar, del que volem i com lluitar-hi per aconseguir-ho, permeteu-me que, a més d'exposar un dels molts fets, de les moltes llufes que ens han penjat, ho faci amb un toc d'humor, això no s'ha de perdre mai; el fet a què em refereixo és el que per sort sembla que o s'ha perdut o s'està perdent del tot, el d'anomenar la comuna (ara el WC) el CENT (100), un invent, diuen, del nostre recordat (per desgràcia) Felip V.

Com a contrapartida, els catalans ens inventàrem un altre nom per al mateix indret: CAN FELIP.

Comencem per aclarir, per als qui no ho sàpiguen, que el nom de CENT com a sinònim de comuna fou triat per aquest senyor de trista memòria, o per qui fos, però de la Sènia cap enllà, en honor del cèlebre Consell de Cent de la ciutat de Barcelona. Així que hi anaven, es cagaven literalment en el prestigiós govern de la capital de Catalunya. I encara ara segueixen dient que no han fet res, que ens estimen molt.

Ara passarem a la contraofensiva, el Can Felip; però abans de fer-ho fem un incís. Aquest que coneixem per Felip V, per a nosaltres i tota la Confederació, realment fou Felip IV, ja que el número cinc li corresponia com a rei de Castella. Els diferents regnes que componien la península ibèrica, el que ells volen anomenar Espanya, cadascun es regia per les seves lleis i governants. I a Catalunya, igual que a la resta de la Confederació, només havíem tingut tres Felips de la Casa d'Àustria; per tant, el primer Borbó fou aquí el quart, com també fou el quart de Sicília, Nàpols i Sardenya, regnes que aleshores pertanyien a la Corona Catalano-Aragonesa i, per tant, seguien la mateixa numeració reial que Catalunya.

El fet d'anomenar la comuna Can Felip deuria ser força popular, especialment als pobles i, és clar, a les cases de

Goigs en llahor de Felip V

pagès. Hi ha un relat (1) on s'esmenta que a la comuna, a més de dir-li Can Felip, hi havia un retrat d'aquest rei, penjat de cap per avall, tal com encara hi ha al Museu de l'Almodí de Xàtiva (País Valencià), vila que féu cremar totalment l'esmentat rei per no haver-li estat fidel.

Era tan popular que fins i tot hi ha una mena de goigs profans o laics dedicats a ell. Estan escrits en el català d'abans de les Normes de Fabra. Els transcriurem tal com foren fets. Diuen així:

GOIGS EN LLAHOR DE FELIP V Inventor del número 100

*Vos que en coses excusadas
mostrareu tan bell instint,
gardeunos de reconadas
joh magnánim Felip quint! (2)*

*Vinguereu a nostra terra
per la nostra voluntat...
després de deu anys de guerra
que empobrí aquet Principat,
y puix que quaranta anyadas
us estiguérem patint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*A Catalunya invadireu
ab la vostra innoble gent
y desseguida abolireu
el digne Concell de Cent.
Y si tan bones pensadas
haviau d'anar tenint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*Cumplint la vostra promesa
de respectà als catalans,
fereu perseguí ab vilesa
als més nobles y més sants.
Ja que tantas xarranadas
Vostre cor anà produint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*Per por de que us dessim penas
si'ns volièm sublevá
ens fereu lligá ab cadenas
los ganivets del pa. (3)
Y puix regias bofetadas
ens donareu tan sovint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*Exercint vostra tutela
d'un modo vil y ominós,
fereu fer la Ciutadella
destruint un barri hermós.
Si vostras animaladas
tinguérem d'anar sofrint
gardeunos de reconadas, etc.*

*Mentres vilment ens robavau
l'últim raig de llibertat;
per decret ens imposavau
l'impost del paper sellat.
Y donchs tantas sotragadas
el poble anava sentint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*Desitjós de demostramos
la vostra intenció rastrera,
vareu decidí imposarnos
una llengua forastera.
Si aquestas indecentadas
las anavau repetint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*La moneda catalana
vareu ordenar abolir,
y la Honorata campana (4)
ens manareu destruir.
Ja que ideas tan migradas
sempre anarau concebint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*De vostres instints malignes
donavau fé constantment;
de cent impostos indignes
ens ne feyau rich present.
Y si ab fetas tan malvadas
us anareu envilint,
gardeunos de reconadas, etc.*

Prengueru títuls y vidas

*de nostres preuats varons;
declarareu abolidas
les nostras constitucions.
Y puix tantas marranadas
vareu anar sostenint;
gardeuvos de reconadas, etc.*

*Per últim la Providencia
de vos ens volgué lliurar
y ab santa condescendencia
el coll us va fer torsar.
Per las fetas esmentadasel poble us
aná maleint:*

*gardeunos de reconadas, etc.
Per fé honor a la memoria
de vostre nom tan clement,
se us ha fet passá a l'història
y a més al número cent.
Y puix honras tan preuadas
us va 'l poble concedint,
gardeunos de reconadas, etc.*

*Ja que vau deixá implantadas
tals mostras del vostre instint,
gardeunos de reconadas.
joh magnanim Felip quint!*

*Filipus quintus magnum regis estra-
falarium inventorum nemerus centis; lla-
dregorum llibertatis Catalunyam,
agraitus catalanis te salutan e in
comunis. Amen.*

Aquests goigs, al final van signats K.O.K.
No cal dir més, ells sols diuen de l'estimació que ens va professar aquest rei, i per desgràcia tota la rêu-

Quadre de Felip V, tal com està exposat al Museu de l'Almòdi de Xàtiva (País Valencià).

la, tant règia com no, que ha continuat la seva obra.

I per cloure aquest tema escatològic, deixem constància que els grans filòlegs de la nostra terra esmenten el Can Felip i n'expliquen el significat, entre ells Coromines, Alcover Moll, Franquesa, Pey, i també Joana Raspall, l'eminent filòloga Joana Raspall (5) i Joan Martí, etc.

Però deixem que siguin les sàvies paraules del Mestre Joan Coromines qui el cloquin. Diu:

Sens dubte hi ha hagut també casos d'aplicació apel·lativa de l'avorrible nom de persona "Felip": Especialment recordat a totes les terres i països catalans, en els segles XVIII i XIX, com el nom del més gran enemic de la pàtria. És sabut que en el primer terç del nostre segle (el XX, i certament encara més tard) era molt viu donar a la latrina el nom de "Can Felip".

NOTES

- 1- L'article *Dies enrere*, d'Emili Teixidor, a la revista *Presència*, del 21 al 27 d'agost del 2009.
- 2- Les dues estrofes d'aquesta primera part es van repetir a la resta; per tant, i com als goigs originals, les ometrem.
- 3- Això és totalment cert, es va prohibir l'ús de ganivets; i el del pa, per imprescindible, havia d'anar lligat a la taula amb una cadena.
- 4- Aquesta campana estava als campanars de la Seu de Barcelona, i fou feta despenjar i trossejar pel botxí per ordre de Felip V, per haver tocat a llibertat.
- 5- Aquest 2013, la poetessa i bibliotecària Joana Raspall, celebra el seu centenari, al qual ha arribat en plenes facultats. Joana Raspall va néixer a Barcelona per raons mèdiques; als tres anys la família es va traslladar a viure a Sant Feliu de Llobregat, on encara resideixen, però els seus avantpassats paterns eren del Masnou.

Cròniques

Joan Muray
Vocal de Cultura

XIII MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES

Amb el juliol ens arriba des de fa més de tretze anys un estol de veus líriques, sota la batuta de l'exímia cantant Montserrat Aparici, i al piano Carles Puig, excel·lent com sempre.

Ens referim a la *Marató de Veus Líriques*, que ens porta un esplet de lirisme fet cançó.

Enguany la seva directora ha triat un extens repertori de sarsueles, i un millor repertori de veus, des de la debutant masnovina Clara Llanta fins a la del consagrat, excel·lent i potent Cristófol Viñas; des de la formosa i clara veu d'Eva Anaya fins a la singularíssima de Jesús Navarro; des de la potent i segura veu d'Anna Roma fins a la timbrada de Salvador Molins, i, no cal dir-ho, la de la cristal·lina Blanca Santigosa.

Les sarsueles, majoritàriament en castellà, excepte la conegudíssima, en català, *Cançó d'Amor i de Guerra*, així com *La Puntaire*, feren les delícies del públic, que, tot i amb això n'hauria vol-

gut més de cantades en la bonica llengua de Verdaguer, però fins en això, i per culpa de qui ja sabeu, Catalunya està en dèficit.

I ja que ho vaig esmentar a la presentació, ho deixarem també per escrit. El nom de sarsuela, *zarzuela* en castellà, prové no del tipus de cant sinó del lloc on es posaren en solfa les primeres; fou als *Montes de El Pardo*, a prop del palau on anaven a caçar els reis borbons, indret que, per haver-hi moltes *zarzas*, en deien la *zarzuela*, i així va quedar batejat aquest tipus de cant líric. Per tant, i en una traducció literal al català, potser n'hauriem de dir: esbarzerar, esbarzerat o esbarzeram.

Posats a aclarir coses, diguem també que l'opereta *Cançó d'Amor i de Guerra*, de Rafael Martínez Valls i lletra de Lluís Capdevila i Víctor Mora, l'acció de la qual passa als comtats del nord, al del Vallespir i en temps de la revolució francesa, fou estrenada el 1926, al trist mig de la primera dictadura del passat segle, i li fou obligada aquesta escenificació, ja que en realitat passava a Catalunya (Principat) i en una de les guerres contra els nostres ocupants. Per cloure, no em queda res més que felicitar l'esplèndid elenc que el passat 28 de juliol ens féu passar tan agradable tarda, en una sala plena a vessar, i mai millor dit.

Cròniques

CENTENARI JOAN COMELLAS 1913-2013

Enguany s'escau, tal com ja sabeu, el centenari del naixement del polifacètic artista masnoví Joan COMELLAS i MARISTANY, músic.

Des del gener que cada mes, al butlletí, venim posant un dibuix seu, al·legòric a cada mes de l'any; però, a més, l'entitat ha volgut dedicar la seva exposició institucional a aquest masnoví, que, tot i que de nissaga de capitans, va excel·lir tant en la música com en les arts plàstiques.

Amb aquest motiu hem dedicat aquesta mostra a les seves diferents facetes, tot i que majoritàriament al dibuix i la pintura. L'Ajuntament del Masnou també li dedicarà una exposició, preci-

sament a la *Sala Joan Comellas* del *Museu Municipal de Nàutica*, així com un recital líric, que s'anunciaran oportunament.

La mostra de *Gent del Masnou* es va inaugurar el passat 22 de juny a la nostra Sala d'Art, amb la presència del Sr. Alcalde, Pere Parés i Rosés, i el Sr. Regidor de Cultura, Jaume Oliveras i Maristany. Per part de l'entitat, van presidir-lo el Sotspräsident, Sr. Jordi Godàs i Gras, i el Vocal de Cultura, Sr. Joan M. Muray i Rubió.

Fou un acte emotiu i molt concorregut, que va acabar amb un aperitiu amb dues de les menges predilectes d'en Comellas, fetes expressament per *Can Matalí* i *Caravel*.

A l'exposició, s'hi podien veure setze quadres, entre dibuixos i olis, a més d'una mostra de ceràmica i de música, així com uns dibuixos de caire eròtic,

que formen part d'un treball que tenia fet per a un llibre.

La mostra va restar oberta fins al 2 d'agost i va ser força visitada, no sols per l'excel·lent qualitat de les obres que s'hi exposaven, ans també pel carisma de l'artista homenatjat. Esperem ara, amb ànsia, la segona part d'aquest homenatge.

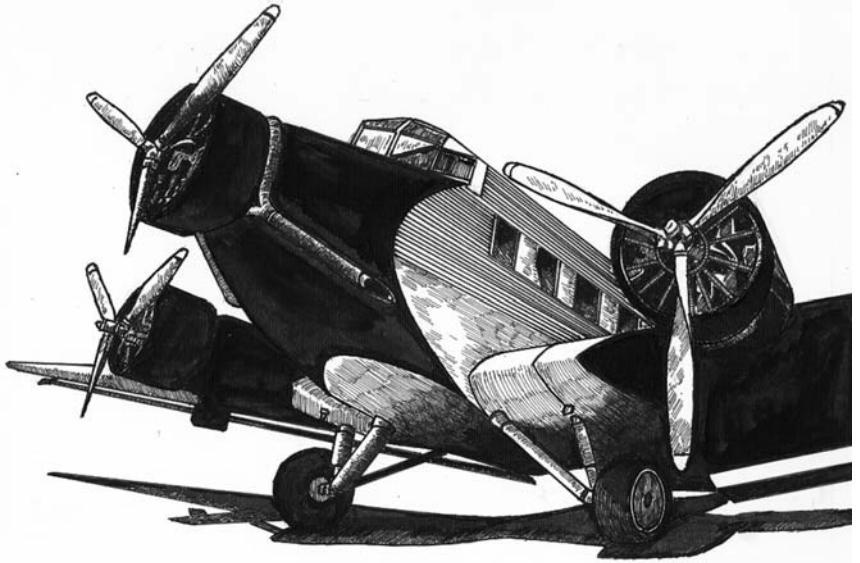
UN DINOSAURE VOLADOR

Josep Condeminas

Que les persones acostumen a mitificar objectes, situacions, models i estils és evident. Un cas concret és l'automòbil alemany Volkswagen escarabat o el Mini anglès, models que no sols s'han convertit en objectes de culte sinó que han evolucionat i modernitzat, però sempre conservant el traç inicial que els va fer famosos. Naturalment aquests dos exemples en són l'excepció, ja que després hi trobem els que restauren i conserven cotxes de diverses èpoques. De tant en tant veiem desfilades d'aquests avís, que els seus propietaris cuiden i

mimen amb cura, i que exhibeixen a les carreteres una o dues vegades a l'any; però que un avió hagi estat en actiu durant setanta-set anys s'ha de reconèixer que no es gaire comú. Tot això ve a compte d'un article publicat al diari *La Vanguardia* sobre el mític avió JUNKERS 52 i que m'ha fet recordar també llargues converses amb l'amic Jaume Vidal Balasch, gran coneixedor de la història de l'aviació, i tota una vida laboral a la companyia Elizalde dedicada molts anys a la fabricació de motors d'aviació. Permeteu-me, doncs, que dediqui aquest article a l'amic Jaume.

L'esmentat article feia referència a un JUNKERS 52 construït a l'any 1936 i que després de setanta-set anys encara volava! Però, abans de res, permeteu-me una mica d'història. El model JU52 va iniciar el vol com a transport de mercaderies i passatgers el 13 d'octubre de 1930 i el seu èxit va ser immediat i es va vendre a més de trenta països. La seva llegenda, però, la va enrobustir durant la II Guerra Mundial ja que va operar a tots els

J. Condeminas - 2013

fronts. El model al qual fem referència el va adquirir una companyia noruega, però l'exèrcit alemany el va confiscar durant la invasió del país escandinau. Acabada la guerra, va ser tornat al seu país d'origen. Des de 1957 a 1963 va volar en condicions extremes a l'Equador com a transport d'una companyia alemanya establerta a Amèrica del Sud. Més tard, el trobem als Estats Units on va seguir volant fins a l'any 1984. D'aquest model, se'n van fabricar exactament 4.845 exemplars, 400 d'ells a França i 170 a Espanya per a la companyia CASA, que la Força Aèria Espanyola va utilitzar fins a l'any 1975. Jo els recordo al 1963 aparcats a l'aeroport de l'Aaiun, aleshores Sàhara espanyol, i, molt concretament, veure'ls volar des d'un destacament de l'interior del desert, on tot el personal de la base sortia a acomiadar-lo com si es tractés d'un vell amic. Espartà i desairós, però, robust i molt fiable; un vertader tot terreny. De disseny arcaic, enormes ales, fusellatge d'alumini corrugat i dotat de tres sorollosos motors amb hèlices de tres

pales. En conjunt el feien un xic monstruós, juràssic, sobretot vist de front, contrast que s'accentuava quan al comparaves amb altres models contemporanis, però de línies més estilitzades i modernes. Acostumats als reactors actuals, que s'enlairen amb una accelerada *trepada*, dit en l'argot aeronàutic, contrasta amb seu lent i parsimoniós enlairament, i que feia la sensació que s'havia de desplomar d'un moment a l'altra. La veritat és que era tot un espectacle.

Assabentats els de Lufthansa de la seva existència i que després de tants anys encara volava, van decidir comprar-lo i restaurar-lo, tasca a la qual van dedicar setze intensos mesos. Finalment, com nou de trinca, al 1986 la *Tia JU*, com li deien afectuosament, va solcar novament els aires i va visitar 360 aeroports, volant prop de 9.000 hores i transportant 193.000 passatgers. Avui dia molts pilots d'Airbus i Boeing se senten uns privilegiats per poder volar en aquest mític avió, ja que és com fer-ho amb un tros d'història.

Sant Maurici, Vall de Peguera, Monastero, Sant Maurici. (21-22 de juliol del 2013)

Marià Aran

Al campanar toquen les set del matí, i a la plaça dels *cavallitus* ens trobem, com cada any pel juliol, vuit dillunaires per emprendre una nova sortida a l'Alt Pirineu. Enguany hem decidit tornar al Parc Nacional d'Aigües Tortes i Sant Maurici, però pel cantó d'Espot, concretament per visitar les valls que conformen els rius Peguera i Monastero i els corresponents sistemes lacustres, una de les zones més boniques i amables de Sant Maurici. Amb l'última campanada carreguem les motxilles i la il·lusió als cotxes i sortim cap a Espot, en concret a l'aparcament de l'entrada del Parc (1.630 m), on arribem a dos quarts de dotze, després de fer benzina a l'Àrea de Guissona (10 cèntims més barata) i esmorzar a Trempe; ja deduïu que som prudents a la carretera. Equipar-nos i fer la primera foto i començar a caminar, sense perdre temps, ja que el temps era el menys segur, uns núvols com torres començaven a créixer amenaçadors i ens quedaven tres hores i mitja de camí costerut però molt bonic, entre bosc de pi negre i rierols que baixen arreu, cosa que fa la pujada molt agradable i manté fresca la temperatura. En una hora agafem els gairebé dos mil metres; al costat d'una cabana ens reagrupem, ja se sap que cada un puja al seu ritme, i amb l'excusa de fer la foto recuperem la bufera. Caram!, després d'un revolt s'inicia un forta davallada, per això hem pujat tant?... són coses de la muntanya; travessem un túnel excavat a la roca; el camí s'ha anivellat i al cap de poca estona entrem a la Vall del Peguera; Espot queda a més de 2000 metres a sota; davant nostre les crestes de Sudom, de l'Avió, la serralada de Mainera, el tuc de Saburó i al fons el Peguera, paisatge verd dels prats, gris de les roques i blanc de la neu, contrastat per un cel entre negre i assolellat... a estones. Són dos quarts de dues, hora de dinar; ho fem a la vora de l'estany dels Lladres (un nom adaptat

als temps oi?); tothom busca el seu recer del vent i menjar més còmodament; un rètol ens indica que encara ens falta una hora llarga, de fort pendent, fins al refugi Josep Ma Blanch, objectiu del dia. Fetes les fotos de rigor i un cop renovades les forces, afrontem l'última pujada; el temps es torna més amenaçador; sonen les primeres tronaes encara llunyanes; sense dir-nos-ho, apresseu el pas, la pujada no és gens còmoda, en tres quarts d'hora tenim a la vista l'estany Tort de Peguera, on s'enclava el refugi; els de davant esperen els més lents, com sempre, per arribar junts, però aquest cop a dos companys se'ls fa llarga l'arribada; un d'ells pateix de rampes, l'altre s'ha quedat per ajudar-lo; al cap de mitja hora arriben fets un *chromo*, i a sobre el cel ha decidit regar-nos generosament. Traiem l'equip de pluja; entre uns quants agafem el lesionat i, tots mullats, el portem al resguard reparador. Dutxa calenta (un parell de valents, freda), canvi de roba, una cerveseta o un cafetó i a esperar les set per sopar, mentre a fora cau aigua per l'amor de Déu; són les cinc de la tarda, amb una ullada de sol tots correm fins a un turonet al costat d'un pi, únic lloc de cobertura, per telefonar a casa i donar novetats; més fotos, l'entorn és preciós, tots estem bocabadats; però la cosa bona dura poc, torna la pluja, els llamps i trons ens envolten, cap a dins a sopar; bon menjar, les xerrades de costum en tots els idiomes, i cap a dormir; estem a

més de 2.300 m, uns de més cansats que els altres, però tots contents; bona nit i tapa't, que demà serà un altre dia. Abans de les sis, els més matiners, sobretot els fotògrafs, ja es belluguen en silenci al voltant del refugi per captar les imatges de l'aurora reflectida en les aigües del llac, és tot un clàssic. A les set diana per a tothom i esmorzar; la torradora de pa fon els ploms, no hi ha manera que funcioni, això de les plaques solars encara no és prou aconseguit. A les vuit, com un rellotge iniciem la segona etapa. L'Estany Negre i el de la Llastra reflecteixen els cims que ens envolten, són imatges de postal (fotos), mentre anem avançant i guanyant alçada; de sobte s'obre davant nostre un prat verd solcat de rierols i amb cascada al fons, emmarcat per les parets dels pics de Saburó i Peguera (2.900 m); ens reagrupem sota la cascada per agafar aigua i forces; a partir d'ara la pujada s'empina (més fotos). Els colors es tomen grisos, blaus i blancs d'alta muntanya; el camí ens obliga a travessar algunes congestes de neu arrambades a les rampes del Pic de Monastero, a la dreta, mentre a l'esquerra ens queden els estanyols de desglaç del Peguera, estany Gran i estany Gelats en són els noms. Acompanyats d'una família irlandesa i dos nois i una noia de Girona, arribem tots en bon estat al coll de Monastero (2.743 m), ni rastre de la lesió d'ahir; descansem, mengem i ens mirem els cent quaranta metres de fort pendent i roques que duen al cim. El

pare i dos dels nens irlandesos gairebé són dalt, els gironins comencen a pujar, els seguim quatre de nosaltres, però al cap d'una estona veiem que no ho hem enfilat prou bé; la cosa s'embolica en unes pedrotes, que només ha superat un dels nostres; decidim no comprometre l'excursió i tornem al coll amb la resta de companys (fotos de tota mena). Ens espera una forta davallada fins a la vall del riu Monastero, que s'endevina al fons; el dia és magnífic i el paisatge, grandios; iniciem el descens per una tartera molt pronunciada i relliscosa, prelude d'un corriol molt irregular i pendent que, entre pales herboses, bosc i rierols, ens deixa, al cap d'una hora i mitja, al fons de la vall. L'aigua brolla de dotzenes de cascades, que conformen el riu, cada cop més gran, que serpenteja transparent fins a Sant Maurici; abans, però, s'atura a l'estany del propi nom com si s'agafés un respir (oooh!, fotos fotos fotos). És la una

tocada, i alguns ja comencen a preguntar on dinarem... saludem els gironins, que, molt valents, s'han sucats a l'estany, deu ser molt freda perquè en surten de seguida...; voregem el llac, superant uns rocs difícils; el camí ha quedat sota l'excés del riu, és l'última dificultat del dia; una mica més avall trobem un prat esplèndid amb avets al costat del riu, on fem parada per dinar. És un lloc bucòlic, amb bona ombra, el riu fredíssim i net que barboteja tranquil, i una gespa que sembla de jardí, tot convida a descansar i gaudir del que ens envolta; l'esperit s'eixampla i ens surt l'ànima juvenil, ens fem a l'aigua i tornem a la realitat de cop, la fredor és fortíssima, no durem ni uns segons, *tonifica la circulació*, diu un... i tant que sí... però millor que no juguem (fotos de tots colors). Tips, nets i refrescats, decidim què hem de fer; l'excursió és pràcticament al final; són dos quarts de tres, no fer el cim l'ha escurçada; tornem a

sortir els núvols, els conductors no senten cansats; decidim tornar a dormir a casa. Abans hem de passar pel refugi Ernest Mallafré a desdir la reserva; el passeig fins als cotxes és genial; saludem l'estany de Sant Maurici i els Encantats, que ho estan tant com nosaltres; resseguim el riu Escrita fins a l'aparcament per un camí entre boscos molt ben condicionat per a totes les edats. Són quarts de cinc de la tarda. Ens parem a Espot a fer la clara on coincidim, de nou, amb la Clara, la gironina, i els seus companys; fem xerinxola, ens intercanviem els *e-mails* i aprofitem, com sempre, per celebrar els aniversaris de l'Ernest (amb cava, eh!), de l'Enric i en Pere, que fan de *paganos*, i per l'èxit de l'expedició. Fotos per al record i cap a casa.

Protagonistes: Joan Casals, Josep Ramon, Ernest Aguilar, Francesc Carbonell, Enric Domínguez, Joan Anton Soriano, Pere Compañó i el signant, Marià Aran.

46è Curs de Balls de Saló de Gent del Masnou

Del 20 de setembre al 20 de desembre
Cada divendres de 20.30 a 22

Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca, fox, pas doble, mambo, etc... A partir de nivell 0

Preu parella soci: 80 € / no soci 90€
Inscripcions i pagament a CatalunyaCaixa fins al 17 de setembre

informació a Gent del Masnou Dr. Agell, 9,
de 6 a 2/4 de 9 del vespre 93 126 82 20

Places limitades
Vocalia Recreativa

Passa-t'ho bé!

Al Masnou
Decidim!
2 0 1 3 ANC
ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Dissabte 7 de setembre de 19 a 22
serem a la PI de la Llibertat.
Donarem informació sobre la Via
Catalana i podràs exercir
el dret de petició.
Vine'ns a veure.

Dites i personatges populars (5)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...

... que algú té l'ÀNIMA DE CÀNTIR?

Aquesta dita es refereix sempre a algú a qui no es pot tenir en consideració i que mereix poc respecte.

De fet, vol dir negar l'existència de l'ànima de la persona a la qual es refereix, ja que l'interior d'un càntir, el que seria la seva suposada *ànima*, és del tot buit, sense cap mena de contingut. Així, en alguns casos, s'ha utilitzat el càntir com una certa representació de l'ésser humà i, per tant, es presuposa que dintre d'aquest objecte hauria de trobar-s'hi l'esperit de la persona en qüestió, si és que en tingués. Com que el càntir és buit i pot introduir-s'hi qualsevol mena de líquid, si algú té *ànima de càntir* és que el seu interior (l'ànima) és buit i, en conseqüència, té un esperit fàcilment influenciable i que, per tant, no cal tenir-li gaire estima.

Una antiga tradició feia que quan naixia un noi a Verdú (l'Urgell) es llancés un càntir per la finestra per celebrar l'esdeveniment, en record, probablement, de l'ancestral costum del sacrifici dels primogènits, de velles arrels orientals, practicat per alguns pobles, com el de Cartago, actual territori de Tunísia, que obligava a matar els primers fills nascuts del matrimoni, nounats o durant els primers mesos de vida, en honor de Tanit, la divinitat principal junt amb Baal-hamon.

En el Penedès i en la Conca de Barberà es trencava un càntir als peus de la núvia, tot rememorant un vell sacrifici, probablement humà, dedicat a les divinitats i que s'oferia per facilitar a la noia la pèrdua de la virginitat.

També, en certes poblacions, es posava un càntir en els fonaments de les cases en substitució de l'esclau o presoner de guerra que s'hi enterrava a peu dels seus murs per assegurar la resistència i força de la construcció.

A tots aquests càntirs, representants de l'ésser humà, se'ls reconeix d'una o altra manera l'existència d'una ànima en el seu interior, d'aquí la dita.

Encara hi ha un altre refrany que al·ludeix a tenir una *ànima de càntir* i que es complementa amb l'explicació anterior. Es refereix a quan una persona experimenta una por fora de lloc per mor d'imaginari fantasmes o per entrar en un lloc fosc o solitari per la temença de topar-se amb algun ésser fantàstic. L'expressió s'ha utilitzat també per espantar la mainada tot dient-los que vindrà:

**l'ànima del cantiret
que salta i balla per la paret.**

escola de música

Emma Calvo

Matrícula oberta

T'agrada cantar? T'agrada el gospel?

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou
93 540 86 96 · 630 16 33 26

2013. CENTENARI DE JOAN COMELLAS

Agost

**Un arbre
amb fruits**

Setembre

**El raïm i el porró
representen la verema.**

EL GRUP RAUXA ENS FA RIURE, I NO PAS PELS PÈLS, SINÓ PELS PÈLS.

Esteve Pujol i Pons

Vull dir que, si ens hagués fet riure pels pèls, poc ens hauria fet riure. Ens va fer passar una estona molt divertida per l'obra *Pels pèls*, del psicòleg i escriptor alemany Paul Pörtner; la van posar en escena a Ca n'Humet el dissabte 6 de juliol al vespre i l'endemà a la tarda.

El *Grup Rauxa*, de *Gent del Masnou*, encapçalat per Francesc Fàbregas, ha representat ja quatre peces a la nostra vila i en té en perspectiva tres més. I cada darrer diumenge de mes a la tarda, en el *Diumenge amb lletres* al local social de l'entitat, va vessant poesia, narrativa, música, humor... per a tothom qui vulgui tenir una estona de relaxació de l'esperit sense traüts ni sotracs.

No era pas senzill el muntatge d'aquesta obra, tant per raó del text com de la posada en escena. La intervenció del públic, més o menys espontània, hi afegeix un element de

possible improvisació ben interessant, i que alguns dels actors van saber aprofitar amb agilitat mental remarcable.

Hi vam trobar Josep Ducat –un *Toni Vidal* immens, enormement immens–; Josep A. Fernández (Jaf) –un comissari *Nicolàs Romero* en un paper que demanava més temps d'estudi–; Cristina Gomila –en una *Sra. Surroca*, ni feta a la seva mida, quina xerrera, filla!–; Cristina Sagré –en una *Alicia Marco*, que li anava també com l'anell al dit–; Marc Panal –en un *Eduard Llorens* amb molts matisos ben aconseguits–; Ramon Raventós –en un policia *Miquel Tordera*, eficient en la seva discreció.

El programa de mà ens deia que aquesta obra, estrenada el 1978, va néixer com un exercici proposat per l'escriptor per analitzar la percepció de les persones dependent de la informació que rebien. Continua sent un bon

exercici de psicologia social i de psicologia criminal, però amanit i farcit amb tant d'humor que és encara una comèdia vigent gairebé quaranta anys després. Les oportunes i agudes actualitzacions conjunturals, vilatanes i polítiques, hi donaven una frescor més que bona.

Com en alguna altra ocasió vull remarcar la puntualitat escrupolosament exemplar del *Grup Rauxa* a l'hora d'aixecar el teló, tant en aquests dos dies com en l'actuació mensual. Els espectadors agraïm aquesta mostra de respecte, tan elemental per un cantó i tan oblidada en d'altres activitats culturals i no culturals. El qui és impuntual està dient que el seu temps val més que el dels altres, i això sempre és injust i ofensiu. Bé per la puntualitat, Francesc!

I restem a l'espera de les properes actuacions.

I opino que plau molt als masnovins –i em sembla que no m'erro– que a la vila hi hagi grups de teatre tan valents i emprenedors com els que ens fan gaudir amb freqüència de l'art de Talia. Que duri i que maduri! Enhorabona i llarga vida als grups teatrals del Masnou!

InfoRàdio)))

Grup Alfa Mike

En guàrdia - Catalunya Ràdio

Programa que repassa els fets de la història de Catalunya més lligats a l'aventura i l'acció.

Presentat per **Enric Calpena**

El diumenge de 15 a 16 i festius intersetmanals de 13 a 14 pel **91.7 FM**, repetidor de Cambrils i **102.8 FM**, repetidor de Collserola. A la carta per internet:

catradio.cat/programa/944/En-guardia

Peluts - Matarò Ràdio

Dedicat als animals de companyia més desafavorits.

Per Matarò Ràdio al **89.3FM** el dilluns a les 13. També per la TDT canal en directe i a la carta per internet.

mataroradio.cat/radio/programapeluts

R E S T A U R A N T

PETIT
CANIGÓ

MENÚ DIARIS · SERVEI A LA CARTA ·
MENJARS PER EMPORTAR
EL DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

Mas Vell

RESTAURANT PIZZERIA

Barcelona, 2 · T 93 555 02 01 · El Masnou

Exposicions

Del 7/9 al 10/10 Creacions artístiques de Joan Condal

Cursos de teatre per a totes les edats Vine-hi i... actua

627630082 (Oriol) · 676334144 (Aina).

DÒMINO

Vols jugar al dòmino? **Vine-hi.**
No en saps? **Te n'ensenyarem.**
Ja en saps? **T'ajudarem a millorar el teu joc.**

Inici del curset: **dijous, 5 de setembre.**
Socis **6€** - no socis **10€**

Cada **dilluns i dijous de 6 a 1/4 de 9** del vespre.
inscripció a **Gent del Masnou de 6 a 1/4 de 9** del vespre
Vocalia Recreativa

Curset trimestral de ioga

El dimarts de 7 a 2/4 de 9 del vespre
meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per **Ivet Compañó**, professora de
Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola,
coixí petit, *pareo* i roba còmoda.

Preu trimestral: **socis 65 €**, no socis **75 €**
Inici 10 de setembre

Inscripcions a **GDM Tardes de feiners de 6 a 2/4 de 9**
Vocalia Recreativa

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

*Sóc fadrina i sóc formosa
i visc amb fortuna escassa;
sóc lloada per tothom;
no tots em volen a casa.*

Resposta: **La Justícia**

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer **Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou**

Dr. Agell, 9 - 93 126 82 20 - 08320 el Masnou: gentmas@suport.org · www.gentdelmasnou.cat

Nom i cognoms:

Adreça: **Telèfon:**

Adreça electrònica **DNI:**

Noms i cognoms cònjuge/parella:

Quota anual 2013: 35€ (Revisable anualment amb l'IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

Banc / Caixa **Adreça**

Núm. de compte / Llibreta Entitat / oficina / D.C. / núm. de compte

El Masnou.....de.....de.....

Signatura del sol·licitant

Arran de sòl

Pledebut

Vivim, vosaltres especialment, però també nosaltres, els de quatre potes, en un món ple de lleis, tot i que probablement també ens trobem on se'n compleixen menys.

Mireu si agraden poc les lleis que, sovint, quan pel carrer, fet no gaire usual, un policia atura algú que comet una infracció, encara que no el multin, que només l'adverteixi que allò no és correcte, pots observar que molts dels qui en aquell moment passen per l'indret arrufen el nas tot fent una ganyota de desaprovació, com si complir la llei i fer-la complir fossin un fet reprovable.

I ara, després d'aquesta entrada a quatre potes, anem a pams, vegem algun dels fets més usuaris, que al meu parer de quisso cívic he vist. No us penseu que us aportaré cap novetat, la majoria dels casos ja els he denunciats en aquesta columna un munt de vegades. Ho tornaré a fer per allò que diuen sobre les mentides, que si les repeteixes cent cops, molts acaben creient-se que són certes. A veure, doncs, si tinc sort i acabem vivint en un món més cívic, més educat, més tranquil, més net i més humà.

Començarem per les bicicletes o, millor dit, pels molts brètols que hi van al damunt (per sort no tots ho són). Deureu haver observat que van, sobretot pel Camí Ral, que és on hi ha les úniques voreres amples, com si fos una pista de velòdrom, o com si fos una cursa, on prèviament han tallat el trànsit, amb la diferència que per la vorera hi tenim tot el dret de circular-hi a peu. Sí, així tal com raja, ja que entre els senyals (plaques) que podeu veure de tant en tant en lloc ben visible, hi ha la de **prohibit circular amb bicicleta**.

I a sobre, encara que hi passi qui hi pugui posar fre, miren cap a un altre costat, i els qui feren posar les plaques tampoc no es cuiden de fer complir la llei, perquè suposo que, si les posaren, és perquè existeix una llei.

L'altra xacra és la de les tifes deixades pels meus congèneres, quissos d'**amo marrà, deixat, incívic, penques, etc.** A voltes n'hi ha tantes que no saps on trepitjar. Fins i tot hi ha dies que penso que millor seria trepitjar la primera que veus en sortir de casa, i així ja no t'hauries de preocupar més on poses els peus (vosaltres), jo les potes (i són quatre).

Un altre problema cívic són, especialment en temps de calor, les escombraries, ja que n'hi ha que les deixen on els sembla, que deixen els contenidors oberts, etc., i fot una mena de perfum concentrat que tomba quan hi passes pel costat, i no diguem dels pobres que viuen a prop dels llocs dels contenidors.

Els qui deixen andròmines on els rota i el dia que els sembla, i sense avisar manteniment, vaja quins altres barruts, bruts, deixats, etc. Si no hi hagués un servei de recollida, dirien que ens fan viure com porcs (dels d'abans), que semblen tercermundistes. Potser que es mirin al mirall i veuran com el morro ja els ha crescut, i a la punta és pla. Bé, se m'ha acabat el paper i només he parlat de quatre temes, amb els que n'hi arriba a haver. Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia
El cullerot

Pa de carn

Com que ja tornem a la dinàmica del dia a dia... que si horaris, poc temps, molta feina... aquí teniu una recepta per a la canalla ben fàcil de fer!

Ingredients

1 kg de carn picada, 2 grans d'all, 250g de ceba, 1 pastanaga, 150g de pa ratllat, 60g de formatge ratllat, 1 polsim de pebre i 1 polsim de sal

Preparació

Introduïu la carn en un bol amb la ceba finament tallada, la pastanaga ratllada, l'all picat, sal, pebre, el formatge i el pa ratllat.

Barregeu-ho tot amb les mans fins aconseguir una massa homogènia.

Aboqueu la barreja en motlles d'una ració (de silicona i amb la forma més divertida que vulgueu) i coeu-ho al forn, preescalfat a 200°C, durant aproximadament 35 minuts.

Deixeu-ho refredar completament i desemmotlleu-ho.

Ho podeu acompanyar amb unes verdures, patates, puré...

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

L'ESTELADA

El primer cop que una bandera catalana amb l'estel va aparèixer en públic fou al balcó de la seu de la Lliga Nacionalista Catalana a París. En fou el creador Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872 – el Masnou 1938).

La bandera estelada, tal com la coneixem, neix de la necessitat de la creació d'una bandera de combat i pren forma definitiva l'any 1918. La quadribarrada tradicional quedava curta per a les aspiracions catalanes, per tant, l'estelada, es convertia en la nova bandera de la Catalunya lluitadora per la independència.

L'estel blanc solitari simbolitza la llibertat i, en la bandera, la independència del país que representa. **El triangle** equilàter representa l'estabilitat.

Les banderes d'estats independents o dels qui ho volen ser, en moltes hi sovintegen estels. Cuba, antiga colònia espanyola fins a l'any 1898 i la seva lluita per la independència era ja seguida pels catalanistes del segle XIX.

Prenent, doncs, com a model la bandera de Cuba, Ballester, que hi residí temporalment va impulsar el disseny definitiu de la bandera del triangle i l'estel.

Els colors tenen la mateixa simbologia que els dels ideals de la revolució francesa, posteriorment adoptats a la banderes dels EUA i de Cuba, així com en molts altres països.

El triangle blau representa el blau del cel (la humanitat) on al bell mig llueix l'**estel blanc** (la llibertat).

L'Estelada de Vicenç Albert Ballester a TV3 · Diumenge, 8 de setembre a les 21.50 h

Programa "30 MINUTS", de TV3, sobre la bandera ESTELADA, creació del masnoví d'adopció

Vicenç A. BALLESTER i CAMPS (Barcelona 1872 - el Masnou 1938).

Rodada en part al Masnou, amb la intervenció de **Joan Muray**, historiador,
i de **Fermí Rubiralta**, Doctor en Ciències Polítiques, biògrafs de Ballester.